

Istentisztelet 2022. augusztus 28-án

A hit versenypályáján

Énekek: 455,1-3 462,1 426 512,2 359,3-5

Lekció: Fil 3,1-14 – Pál Krisztusért kárnak ítélte mindent. Egyenest a cél felé fut

1 Egyébként pedig, testvéreim, örüljétek az Úrban! Hogy ugyanazt írjam nektek, az engem nem fáraszt, titeket viszont megerősít. 2 Óvakodjatok a kutyáktól, óvakodjatok a gonosztevőktől, óvakodjatok a megmetéltektől! 3 Mert mi vagyunk a körülmetéltek, akik Isten Lelke szerint szolgálunk, és Krisztus Jézussal dicsekszünk, és nem a testben bizakodunk. 4 Pedig nekem lehetne bizakodásom a testben is. Ha másvalaki úgy gondolja, hogy testben bizakodhat, én még inkább: 5 nyolcadik napon metéltek körül, Izráel népéből, Benjámin törzséből származom, héber a héberek közül, törvény szempontjából farizeus, 6 buzgóság szempontjából az egyház üldözője, a törvényben követelt igazság szempontjából feddhetetlen voltam. 7 Ellenben azt, ami nekem nyereség volt, kárnak ítéltém Krisztusért. 8 Sőt most is kárnak ítélek mindent Krisztus Jézus, az én Uram ismeretének páratlan nagyságáért. Őérte kárba veszni hagytam és szemétnek ítélek mindent, hogy Krisztust megnyerjem. 9 Hogy kitűnjék rólam őáltala: nincsen saját igazságom a törvény alapján, hanem a Krisztusba vetett hit által Istentől van igazságom a hit alapján, 10 hogy megismerjem őt és feltámadása erejét, valamint a szenvedéseiben való részesedést, hasonlónak lévén az ő halálához, 11 hogy valamiképpen eljussak a halottak közül való feltámadásra. 12 Nem mintha már elértem volna mindezt, vagy már célnál volnék, de **igyekszem, hogy meg is ragadjam, mert engem is megragadott Krisztus Jézus.** 13 Testvéreim, én **nem gondolom magamról, hogy már elértem,** 14 de egyet teszek: **ami mögöttem van, azt elfelejtve, ami pedig előttem van, annak nekifeszülve futok egyenest a cél felé, Isten mennyei elhívásának Krisztus Jézusban adott jutalmáért.**

Textus: 1 K 9,24-29 A hit versenypályáján

"Nem tudjátok-e, hogy akik versenypályán futnak, mindnyájan futnak ugyan, de csak egy nyeri el a versenydíjat? Úgy fussatok, hogy elnyerjétek. Aki pedig versenyben vesz részt, mindenben önmegtartóztató: azok azért, hogy elhervadó koszorút nyerjenek, mi pedig azért, hogy hervadhatatlant. Én tehát úgy futok, mint aki előtt nem bizonytalan a cél, úgy öklözők, mint aki nem a levegőbe vág, hanem megsanyargatom és szolgálává teszem a testemet, hogy amíg másoknak prédikálok, magam ne legyek alkalmatlanná a küzdelemre."

Kedves Testvéreim!

Pál apostol a felolvasott igékben őszintén vall saját harcairól és elszántságáról a Krisztus-követésben. De a szándéka az, hogy buzdítson az Úr Jézusnak elkötelezett életre. Ehhez veszi az akkor jól ismert példát az olimpiai játékokból vagy egyéb versenyekből, hogy összehasonlítást adjon ezen keresztül arra nézve, hogy ha ott „érdemes” akkora áldozatot hozni múltó dicsőségért, mennyivel inkább érdemes maradandó, örök értékért akár mindent is feladni.

„*Akik versenypályán futnak...*” – tulajdonképpen az életünk is egy pálya, és futás jellemzi. Nem csak azért, mert olyan rohanó élettempót diktál nekünk a világ, hogy úgy érezzük, állandóan késésben vagyunk, csak valamiről le ne maradjunk... Hanem, mert a célba éréshez lendületre van szüksége az embernek, különben valahol elakad és ottmarad... Nem véletlenül használjuk az *életútra* a *pályafutás* kifejezést... Érthető ez a kép azért is, mert beszél a célról.

Csupán az a kérdés, mi is az a cél, mert az egyáltalán nem mindegy. Az embereknek vannak különféle kitűzött céljaik, akár tudomány, művészet, ismeret, sport területén, ami döntően is meghatározza életüket. Olykor kiderül, hogy az illető már gyermekkorában feltette magában, hogy ezt a célt megvalósítja, és ennek rendelt mindent alá. Sokan a cél érdekében sok mindenről lemondanak, kemény gyötrelmes edzéseknek vetik alá magukat, önmegtagadás, önmegtartóztatás, komoly áldozatvállalás és fegyelmezett élet van amögött, hogy a céljukat elérjék. Ami kétségtelenül elismerést érdemel.

Azonban ezek olyan célok, amik a legtöbbször belső nyughatatlanságot, többre vágyást hagynak maguk után. Amikor pl. valaki bajnok lesz, a nagy öröm mellett ott van a folytatás vágya... újra, többször, egy nem elég... És ott van még egy nagyon emberi motiváció is: megmutatom, hogy mire vagyok képes, megcsináltam, én! Vagy valahogy úgy, mint amikor egy hegymászó meghódítja a csúcst, alig ért fel már a következőt tűzi ki célul maga elé. Szóval nem látni azt a célba érkezést, hogy elértem, itt vagyok, kész, megérkeztem. Hanem inkább valami ürességhez hasonlítható állapotot, mint amikor valaki felért a csúcsra, onnan pedig már nem lehet csak lefelé menni... fölfelé nem visz út... a nagyszerű élmény szertefoszlik.

Úgy gondolom, azért van ez így, mert ezek a célok és eredmények csak múló dicsőséghez köthetők. Elhervadó koszorú a jutalom, ami az elmúlásra emlékeztet. Pál apostol azonban arra mutat rá, hogy ha pl. egy elhervadó olajág-koszorú elnyerése mégér ekkora fáradságot és lemondást, mennyivel értékesebb akkor a hit versenypályáján az a maradandó koszorú, az örök élet. És mennyivel magasztosabb az a cél, amely végső megérkezést, hazaérkezést jelent az Úr Jézus Krisztushoz. Ahol már minden vágy betejesedett, *üdvösséggé lett reményed, égi látássá hited*.

Corrie ten Boom – aki zsidók rejtegetése miatt volt koncentrációs táborban – miután kiszabadult, több mint 30 éven át járta a világot és bizonyosságot tett az Úr Jézus szeretetéről. Amikor Tajvanon repülőjegyet vásárolt a világ különféle pontjait felsorolva, az utazási iroda alkalmazottja elképedve kérdezte tőle, mi a végső úticélja. Ő azt felelte, hogy a menny. De oda már van jegye, azt kifizette az Úr Jézus Krisztus, amikor meghalt érte a kereszten. Szívére helyezte a hölgynek, ne maradjon bizonytalanságban arra nézve, van-e jegye a mennybe. Ugyanis az emberi célokkal szemben az Istentől kapott cél egy végső, életre szóló cél – a megérkezés Hozzá. Ahol nincs üresség érzet, hanem boldog beteljesedés.

Kedves Testvéreim! Pál apostol is így értelmezi saját, meglehetősen küzdelmes életét. Ami egykor nyereség volt és értéknek számított az életében, a Krisztusban

megismert érték mellett eltörpült, és ő Hozzá képest mindent kárnak és szemétnak ítélte, hogy Krisztust megnyerje. Mert már csak az számít, hogy Őt megragadja, hiszen őt is megragadta a Krisztus. Jézus Krisztus szeretete által megragadott emberként már egészen más értékrendje van. Farizeusként nagy és fényes karrier állt előtte. De megismert egy sokkal nagyobb célt: A Megváltó Úr Jézusnak élni, Őt képviselni és hirdetni mindazoknak, akik Nélküle ugyanúgy elveszettek.

Arról tesz Pál bizonyosságot, hogy ő a hit versenypályáján egyetlen dologra összpontosít: *„ami mögöttem van, azt elfelejtve, ami pedig előttem van, annak nekifeszülve futok egyenest a cél felé, Isten mennyei elhívásának Krisztus Jézusban adott jutalmáért.”* Számára csak egyetlen irány létezik, nem lehet összevissza nézegetni, se hátra tekingetni – csak előre, a cél felé. Teljes erőbedobással, nekifeszülve, egyenesen a cél felé. Nagyon sokszor éppen ez az akadály: a hátrafele tekingetés. Mennyire vissza tud valakit tartani, ha élete régi – Istennel vagy másokkal – rendezetlen dolgai előjönnek, milyen visszahúzó erő lehet az, elvon, elbátortalanít.

Az apostol életében is voltak olyan dolgok, amikor még pl. üldözte az Úr Jézus követőit. De háta mögött tudhatta mindezt – azért, és egyedül azért, mert bocsánatot nyert rá az Úr Jézustól. Nem kellett, hogy kísértse, nyugtalanítsa a múlt, mert megtérésekor ezekre a bűneire is bocsánatot kapott. Az Úr pedig úgy bocsát meg, hogy azt többé nem emlegeti, mintha meg sem történt volna.

Az egy célra összpontosíthat azért az apostol, annak rendel alá mindent, hogy semmi el ne vonja a figyelmét. Világos előtte, hogy *„Aki pedig versenyben vesz részt, mindenben önmegtartóztató – Én tehát úgy futok, mint aki előtt nem bizonytalan a cél, úgy öklözök, mint aki nem a levegőbe vág, hanem megsanyargatom és szolgálva teszem a testemet, hogy amíg másoknak prédikálok, magam ne legyek alkalmatlanná a küzdelemre”*.

Az apostolnak ez az odaszánt élete, kitartása, lemondása és fegyelmezettsége nemcsak azt láttatja meg velünk, hogy a Krisztuskövetés is mennyi önfegyellemmel, emberi mértékkel mérve, áldozattal jár. Hanem azt is, hogy ennek az életnek van rendje, irányítója és felelőse – szinte mondhatnánk, hogy edzője – maga az Úr. Aki ott van gyermekei mellett, Aki tudja, mi a szükséges és hasznos, Aki szemük előtt tartja a célt – és segít hitelesnek maradni. Aki nélkül a hit versenypályáján csak elbukni lehetne.

Pál számára van itt egy komoly szempont: *amíg másoknak prédikálok, magam ne legyek alkalmatlanná a küzdelemre*. Tudja, oda kell figyelnie magára, ne hogy helytelen magatartásával kizárja magát a versenyből. Fontos, hogy beszéd és cselekedet összhangban legyen az életében, mert csak így lesz hiteles és megkérdőjelezhetetlen. Vagyis, a küzdelem, valahol önmaga ellen is folyik, önmagát kell megsanyargatni, fegyelmezni, visszafogni – hogy ne váljon alkalmatlanná a futásra, győzelemre.

Kedves Testvéreim! Pál apostol földi pályáját ismerve tudjuk, hogy ezzel a hűséges kitartással a versenypályát megfutotta és célba ért. Hiszen állandó kapcsolatban maradt az Úr Jézussal, igaz volt az életére: *Légy hű mindhalálig, és neked*

adom az élet koronáját". (Jel 2,10) Természetesen a győzelmi koszorúra gondolunk, a hit céljára, ami az üdvösség.

A hallott igékkel kapcsolatban jó lenne elgondolkodnunk azon, vajon milyen pályán is van az életünk? A hit versenypályáján, vagy esetleg valamilyen más cél felé haladunk? Sok erőfeszítésünk, áldozatvállalásunk, lemondásunk „jutalma” netán csak egy hervadó koszorú, múló dicsőség, nyughatatlanság és hiányérzet? Pál apostol akkor került a hit versenypályájára, amikor még Saulként találkozott az Úr Jézussal, megismerte az Ő szeretetét és kegyelmét, amikor megtérésével teljesen új irányt és távlatot kapott az élete. Megismerte azt a célt, amelyért érdemes mindent feladni.

Tapasztalta, hogy ez az új élet sok küzdelemmel jár. Rend, önfegyelem, józanság kell, hogy jellemezze. S ha azt mondtuk, hogy tulajdonképpen Isten az edző, akkor elengedhetetlen az Iránta való bizalom, Neki való engedelmesség, szavának komolyan vétele. Aki „érdemesnek” tartotta, hogy a keresztre menjen értünk, odaáldozza az életét azért, hogy megnyissa előttünk az utat az örök életre.

Ő méltó arra, hogy érdemesnek tartsuk Rá bízni magunkat, elfogadni vezetését, követni akaratát – szóval Vele járni, Vele futni a biztos cél felé, a boldog cél felé. Kérjük azért, hogy segítsen felismernünk a tévedéseinket, meglátnunk, hogy hol a helyünk, és mások példájából meríteni bátorságot az engedelmességhez. Segítsen felismerni az egy célt, egy utat, egy vágyat – Őt hallgatni, Őt követni, Neki engedelmeskedni – és úgy futni a pályán. És hiszem, hogy nem is egyedül, hanem Vele és egymással. *Ámen*